

Rekviem a Tiszáért

Csak anyámat, apámat és, testvéreimet szólítottam meg annyiszor ahányszor eszembe jutottál, Tisza, te semmihez nem hasonlítható folyó. Száz hídról is csodáltam más vizeket, de mindig te voltál a mérték. Nem is víz vagy, hanem az idő örök árja, ami összegyűjti szülőföldem ereit és a könnyeket, viszi megtisztulni a tengerbe, a szent nagy Óceánba, ahová Ady is tartott.

Gyermekkorom meséi mind veled kezdődtek, a partodon történtek, Attila kincseinek fényei, a hullámodon török meg, zúgásod, játszói fényeid ma is ebbe a mesevilágba ringatnak.

Eddig megadta a sorsunk, hogy együtt éljünk, de most beléd hullik a vadkacsa, sirály, kormorán, mert ivott vizedből, evett mandula szagú haladból, mint a sasok, rókák a partjaidon, Bocsáss meg, hogy csak szobámban siratlak.

Anyámat se néztem meg holtában, mert mosolyára akarok mindig emlékezni. A csónakomat se húztam ki a partra, mert rajtad siklani akartam a késő télben is.

Első versem is rólad szólva jelent meg:

*Csónak siklik a Tiszán, mint
fagyott havon a szán Tova,
tova lefelé, Gyöngyöt szór
maga elé.*

*Benne öreg halász ül,
Roskatagon, egyedül, Evezője
vízbe csobban, Ladikján lágy
hullám loccsan.*

*Hala - ha van - alig, minek,
Úgyse főzi meg senkinek...
Kikötője nem messze már,
Szemfedője a holdsugár.*

A te szemfedőd a terjengő mandula illat, ami posványná tenni igyekszik, de vissza tér még beléd az élet, mint ahogyan medret váj magának a sziklát kavicsá törő víz. Hordok halakat a tavakból, erekből, korábban holt ágaidból, hogy dajkálj életet is, mert te nekem nem horgász helyem vagy csupán, hanem társam, aki velem párhuzamosan futsz medredben és túlélsz mindnyájunkat, akik most siratunk.

Ágaidba te sem tudsz visszafolyni, miként mi sem lehetünk újra ifjak; nem tudod hullámaiddal elsöpörni a sírodat ásó bányát, mert az örök törvény lefelé kényszerít mindnyájunkat. Le, le a tengerbe, a végtelenbe, ami felolvasztja majd mind a magyar, mind a román bánatot, amely megkövesült, és a te vized sem oldhatta föl eddig szívünkről. Örvényeid most még csak a fizika törvényei szerint kavarnak, de tudom, lesz feltámadás.

Akkor majd visszaadod dajkált halamat, és madár zeng fölötted, csónakok siklanak vizeden, megmártóznak újra partjaid mentén az emberek, mert te leszel az élet forrása, reménye.

2000. február 24.